

New York Times BESTSELLER

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBI RYBA

PODMOŘSKÝ
SOBOJ

!
NEDÍVEJTE
SE JÍ DO OČI

MO
O'HAROVÁ

FRAGMENT

Rychle
projeďte!

Moje velká tlustá zombí ryba Podmořský souboj

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Mo O'Harová

Moje velká tlustá zombí ryba – Podmořský souboj – e-kniha

Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ, ZOMBIE RYBA

PODMOŘSKÝ
SOUBOJ

Mo O'Harová vyrůstala v americké Pensylvánii a nyní žije v jihovýchodním Londýně. Hereckou a spisovatelskou dráhu zahájila jako vypravěčka, objížděla divadla a školy ve Spojeném království a v Irsku. Vedle knih pro děti psala také komické skeče pro Radio 4 a předváděla své příběhy v Londýně a Edinburghu. Mo a jejímu staršímu bratrovi se ještě jako malým dětem jednou podařilo oživit oblíbenou akvariijní rybičku, která už měla namále.

MOJE VELKÁ TLUSTÁ,
ZOMBÍ
RUBA PODMORŠKÝ
SOUBOJ

MO O'HAROVÁ

Ilustroval Marek Jagucki

*Mé skvělé obchodní zástupkyni Gemmě Cooperové –
tahle rybka by bez Tebe nespátřila světlo světa.*

Díky, žes věřila ve Frenkýho i ve mě.

VŠICHNI
JEDEME NA...
ZOMBÁCKÝ
VÝLET

1. kapitola

Dlouhá cesta plná zátáček

Seděli jsme na zadních sedadlech našeho auta a Pradeep byl zelenější než oči mého rybího zombíka Frenkýho. Vždycky když táta se zaplštěním pneumatik vybral další zátáčku, Pradeepova zelená ještě o odstín ztmavla. Měli jsme naměřeno na místo, které zamluvil můj táta. Tento letní víkend spolu vždycky trávili jen můj táta, Mark – můj bratr **ZLOTŘILÝ VĚDEC**, Pradeepův táta a Pradeepův bratr **ZLOTŘILÝ POČÍTAČOVÝ GÉNIUS**. Ale letos byl Sanj na počítačovém táboře a táta se dal poprvé slyšet, že já s Pradeepem jsme dost velcí na to, abychom jeli taky. Tenhle víkend nám nic nepokazí!

Ani Pradeep, který se právě chystal už popáté za čtyři hodiny zvracet (věděl jsem to, protože měl už zase v obličejí takový ten vytřeštěný výraz). Ani Sami, Pradeepova malá ségra, kterou jsme museli vzít s sebou, protože když se moje a Pradeepova máma doslechly, že já

a Pradeep jedeme taky, objednaly si víkendový pobyt s masáží a bahenní koupelí. (Což vůbec nechápu. Mámy přece nesnášejí, když máte boty od bláta. Přivádí je k zuřivosti, když je najdou na koberci v obývacíku. Ale na těle bahno zjevně milujou. Kdo by tohle řekl?) A nemůže mi ho pokazit ani Mark, který na mě nepromluvil od chvíle, kdy zjistil, že já s Pradeepem a Sami jedeme taky. Ještě kdyby mě nemlátil, bylo by to dokonalé.

„Pytlík,“ zamumlal Pradeep, když jsme přejeli hrbol na silnici.

„Pytlík,“ řekl jsem Sami hopsající v dětské sedačce vedle mě. Pradeepova máma nám jich s sebou dala celou hromadu – takových, jaké mají v letadlech – a Sami mi teď jeden podala. Rozložil jsem ho a podal Pradeepovi. Pradeepova máma shání tyhle extra pevné pytlíky na internetu, protože toho spoustu vydrží a neroztrhnou se. Dají se z nich dělat ty úplně nejlepší bomby, jaké znám, protože se nikdy nerozstříknou, dokud nezasáhnou cíl. Připadalo mi, že je škoda plýtvat s nimi na opravdové blití. Jenže když děcko musí, tak prostě musí.

„Bleee!“ Pradeep naplnil další pytlík a pak tupě zíral z okna.

„Už tam budem? Už tam budem?“ zazpívala Sami ze své sedačky.

Táta se zahleděl na klikatou silnici před námi. „Tak za dvacet minut,“ odpověděl.

Pradeepův táta se podíval na svůj smartphone. „Ještě je to přesně 21,3 kilometru.“ Pradeepův

táta by se mohl živit jako autonavigace. Má pro to skvělý hlas. Ani na chvíli byste nezapochybovali o tom, že ví, kam jede, i když to vůbec netuší. Myslím však, že by šel špatně připevnit na palubní desku.

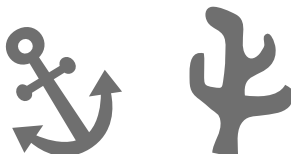
- „Když se podíváte směrem k moři, už uvidíte
- ten maják,“ ukazoval táta.

Pradeep, Sami a já jsme natáhli krky. Maják byl vysoký a bílý, vypadal jako kornout točené vanilkové zmrzliny vystupující z moře. Teda kdyby měly kornouty točené vanilkové zmrzliny na vršku obrovské reflektory. Čněl do moře a pleskaly o něj vlny.

Mark seděl skrčený vzadu za námi a listoval si časopisem *Zlotřilý vědec*. Na obálce stálo, že hlavním článkem tohoto čísla je „Deset jednoduchých kroků k ovládnutí světa“. Mark měl na uších sluchátka, a když táta něco říkal, ani nevzhlédl.

„To je úžasný, Marku. Opravdický maják,“ řekl jsem mu.

Mark se na mě zašklebil. „Na tomhle kreténským vejletu není nic úžasnýho.“ Přetáhl si přes

hlavu kapuci. „Vy tři nuly můžete za to, že to bude ten nejtrapnější víkend, jaký jsem zažil.“

Cestovní lednička pod Saminýma nohama se začala otřásat. Otevřel jsem víko, abych zjistil, co se děje. Můj rybí zombík Frenký žďuchal ploutvičkami do plechovek s kolou a ty narážely do stěny ledničky; oči mu zeleně žhnuly. Musel zaslechnout Markův hlas a proměnit se v superpomstychtivého rybího zombíka. Ještě pořád měl na Marka vztek za to, že se ho pokusil zamordovat tou jedovatou břeckou à la **ZLOTŘILÝ VĚDEC**. Já s Pradeepem jsme naštěstí Frenkýho zachránili, když jsme mu dali elektrický šok baterií, a od té doby je Frenký náš kamarád a náš rybí bodyguard. Doufal jsem, že se Frenký brzy uklidní.

„Lybiška mališká!“ vykřikla Sami.

Položil jsem si prst na rty a otočil jsem se k ní. „Pšššt!“

„Copak, zlatíčko?“ zeptal se Pradeepův táta.

„Ehm, já myslím, že se prostě jen těší, až v moři uvidí ryby,“ vysvětlil jsem.

Sami se zahihňala a já jsem pečlivě zavřel víko chladicího boxu. Prozatím je Frenký v bezpečí.

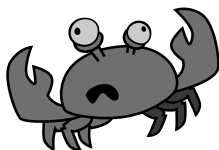
Když jsme se s Pradeepem podívali z okýnka, uviděli jsme, jak se na maják snáší hustý závoj mlhy a halí stěží čitelný nápis. Musel jsem přimhouřit oči, abych jej vůbec přečetl. „Vítejte v Zátocě úhořů,“ stálo tam velkými písmeny a pod tím, jako by to někdo připsal teprve včera, mnohem menším písmem: „Nekrmte úhoře. Zvláště ne toho zlého!“

Vítejte
V ZÁTOCI ÚHOŘŮ
Nekrmte úhoře!
Zvláště ne toho zlého!

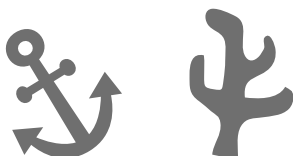
2. kapitola Zlý úhoř ze Zátoky úhořů

Pradeep byl ještě pořád zelený, ale vyslal ke mně pohled, který se ptal: „Na té ceduli stojí, že je tu zlý úhoř? Proč musí být všude, kam jedeme, něco zlého?“ A jeho pusa zároveň řekla: „Ještě jeden pytlík.“

Tomu pohledu jsem dokonale rozuměl a vyslal jsem k němu jiný, který odpověděl: „Musíme tomu přijít na kloub,“ a podal jsem mu pytlík. Kdo říká, že děti nezvládnou multitasking?

Zastavili jsme před majákem, zrovna když se začalo stmívat. Výstražné světlo nahoře na věži svítilo skrz mlhu a všechno vypadalo tak trochu jako z nějakého starého hororového filmu. Cítil jsem, jak mi na pažích naskakuje husí kůže a v žaludku jako by se mi začaly vrtět stonožky.

Sotva jsme vysedli z auta, Pradeep už nebyl tak zelený. Všechny blicí pytlíky, které měl vyrovnané u nohou, naházel do popelnice u cesty. Sami vyskočila ven a běžela za tatínkem.

„Já ci vidět može!“ vřískala.

„Dnes večer už ne, zlatíčko,“ řekl Pradeepův táta a vysadil si ji na ramena. „Zítřa bude moře. Dnes – večere a potom do postýlky.“

Mark vyklouzl z auta a rozhlédl se kolem. „Debilní maják.“ Podíval se na mě a na Pradeepa. „Pitomí kreténi. Kreténskej vejlet.“

Vyskočil jsem z auta a spolu s Pradeepem jsme vytáhli cestovní ledničku.

„No tak, Marku,“ ozval se táta. Ještě nepřišel na to, že vůbec nemá cenu snažit se Marka nadchnout čímkoli, co není zlotřilé. „Bude to legrace. Zítřa vyrazíme na ryby.“

Chladicí box se znovu začal otřásat. Položil jsem na něj nohu, abych ho utišil. Vypadalo to, jako bych si podupával do taktu nějaké písničky.

„Já, ehm... myslím, že se mi nechce na ryby, tati,“ řekl jsem.

„Když nám je nepomůžeš chytat, nebudeš je moct jíst. Tak zní pravidlo našich výletů, že jo, Marku?“

Mark přikývl, ale pořád se na nás nasupeně díval. To, že jsme se vetřeli na jeho a tátův každoroční výlet, nám neodpustí.

„Ale já nechci jíst ryby,“ řekl jsem nahlas, aby to Frenký v ledničce slyšel.

„Rozhodl jsem se, že budu pescetarián,“ oznámil Pradeep, „takže taky nebudu jíst ryby.“

„Pescetariáni jedí ryby, ale nejedí maso,“ opravil ho jeho táta.

„Tak teda budu ten, kdo nejí ryby, ať už se mu říká, jak chce,“ prohlásil Pradeep. „Třeba anti-pescetarián?“

„Tak jo. Tím víc ryb pro nás, že jo, Baškare?“ řekl můj táta Pradeepovu tátovi.

Lednička se otřásat přestala, ale pak jsem uslyšel hlas, ze kterého jsem se roztrásl já.

„Tak to vy jste ty lidi z města?“ Huhňavý chrapot přicházel od dveří majáku.

Jakýsi muž vystoupil ze stínu, abychom ho

lépe viděli. Nebo proto, aby v houstnoucím šeru viděl líp on nás. Anebo zakopl, protože se jedna jeho noha rozhodla, že vykročí vpřed, ale nedostala se k tomu, aby to sdělila té druhé. Osobně se domnívám, že to byla ta třetí možnost.

Jsem si jistý, že jsem nikdy nikoho tak starého neviděl. Ten muž byl starší než děda, starší než strážník, který u nás před školou dohlížel na to, aby nikoho nepřejelo auto, a dokonce starší než ten fakt starý chlápek v tom filmu o mimozemšťanech, který řadu světelných let hibernoval.

Měl na sobě ošuntělý zelený pršiplášť, který vypadal, že dokáže zadržet povodeň. Na hlavě

placatou čepici a to, co bylo vidět z jeho obličeje, vypadalo jako jedna z těch 3D map pouští, které máme ve škole, s písečnými dunami tam, kde by měla být brada.

Náhle jsem si uvědomil, že mi někoho

připomíná, a zrovna jsem se to chystal oznámit Pradeepovi, když ke mně Pradeep vyslal pohled, který říkal: „Je jako ten strážce majáku ze seriálu Scooby-Doo. Určitě někdy o víkendu přijde chvíle, kdy řekne: ‚Prošlo by mi to, kdybyste do všeho, vy smradi, nestrkali nos.‘“

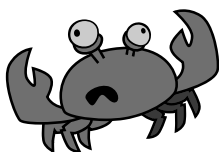
Střelil jsem po Pradeepovi pohledem, který říkal: „JASNĚ!“, a pak dalším, který dodával: „Hej, ale jestli to je ten strašný zloduch, nejsme ti smradi, kteří do všeho strkají nos, my?“

„Co se stalo? Kočka se vám zakousla do jazyka?“ Hlas starého hlídače majáku proťal mlhu jako zrezivělý pirátský nůž. Zíral přímo na mě a na Pradeepa.

Kdyby byl tohle hororový film, na tomto místě byste zařvali na hrdiny, ať nasednou do auta a ujíždějí domů.

3. kapitola

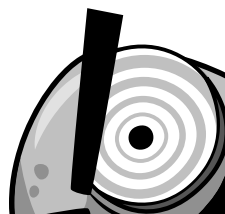
Seriálový stařík

Pradeep otevřel pusu. Na okamžik jsem si myslel, že se chystá odpovědět: „Kdyby mi z jazyka visela kočka, asi bych moc mluvit nemohl a kromě toho by to strašně bolelo.“ Místo toho však řekl: „Já jsem Pradeep a tohle je Tom, Sami a Mark.“ Usmál se na staříka tak, jako by mluvil s paní ředitelkou a snažil se ji přesvědčit, aby nás nenechávala po škole. Tenhle úlisný úsměv je Pradeepova specialita. Nevím, kolikrát už nás tím úsměvem zachránil, ale jistě aspoň stokrát.

„A já jsem John a tohle je Baškar,“ dodal táta.

Stařík si s mým a Pradeepovým tátou potřásl rukou a pak kývl k nám a zabručel: „Tak teda pojdte dál.“

„Do može, do može!“ volala Sami a poskakovala tatínkovi za krkem.

„Potmě se do vody neleze,“ otočil se starý hlídač na Sami. „Nebezpečné je to i ve dne, když všechny ty úhoře vidíte... ale v noci se kolem vás ovine, ani nevíte jak.“

„Myslíte ten zlej úhoř?“ ozval jsem se.

„Kdes slyšel o zlém úhoři?“ Otočil se a zahleděl se na mě. „Copak se o tomhle netvorovi doslechli i lidi ve městě?“

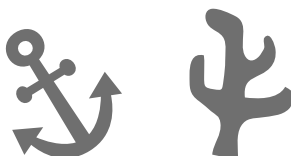
„Ehm, bylo to na té ceduli u cesty,“ odpověděl Pradeep. „A je opravdu zlej, nebo jen do značné míry zlej?“

Mark si vytáhl sluchátka z uší. „Tady je nějaký zlej úhoř? Paráda.“

„To není paráda, mladý muži,“ zavrčel strážce majáku. „Je zlý a zákeřný a pro lidi i lodě představuje nebezpečí.“

„Paráda,“ zopakoval Mark a znovu si vrazil sluchátka do uší.

Zatímco si strážce majáku mumlal cosi o „dnešních pubertácích“, my jsme zatím všechna naše

zavazadla nosili do velkého kulatého obýváku v přízemí majáku.

Stařík přiložil do ohně a začal vyprávět o úhoři.

„Ta strašná bestie se tu objevila před několika měsíci. Nikdo neví, kde se vzal. Je to největší úhoř, jakého jsme kdy viděli – má tak velkou tlamu, že rozštípne veslo vedví.“

„To jistě přeháníte,“ poznamenal Pradeepův táta a pevně objal Sami, která mu seděla na klíně.

Strážce majáku vytáhl zpod gauče dva kusy vesla. Bylo zřejmé, že silné dřevo překouslo něco s velkou tlamou a spoustou zubů. Dospěl jsem k závěru, že s tím, co to veslo překouslo, se určitě nechci setkat, ať už to bylo cokoli.

„Vsadím se, že tyhle historky vykládá, jen aby udržel zájem turistů,“ řekl táta, prohrábl mi vlasy a podíval se na mě pohledem, který říkal buďto: „Neboj, kamaráde!“, anebo „Mňam, k večeři je šunka!“. (Na čtení tátových pohledů se ještě tak úplně necítím a tyhle dva jsou si docela podobné.)

„Kéž by to byla jen historka k balamutění takových suchozemských kryš, jako jste vy,“ řekl stařík. „Pravda je bohužel taková, že všechny naopak odradí. Ta potvora skáče nad hladinu a často div nepřevrhne člun. Lidi jsou vyděšení k smrti. Letos v létě jste jediní hosté. Jestli toho úhoře nikdo nechytí, je s tímhle majákem a se Zátokou úhořů konec.“

Sami zívla a stulila se panu Kumarovi do náruče.

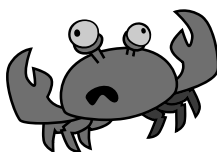
„Tak to vypadá, že tuhle malou už to povídání o úhořích pěkně nudí. Co kdybychom se bavili o večeri,“ řekl stařík a zašklebil se. „Dnes večer máme... paštiku z úhoře a špenátovou huspeninu.“

Pradeep znovu zezelenal a vyběhl ze dveří.

4. kapitola

Vyložené ničemnosti

Pradeep a já jsme si ve svém pokoji, který byl až skoro úplně nahoře, hodili věci na palandy. Potom jsme otevřeli cestovní ledničku a dali jsme Frenkýmu najíst – tu zelenou huspeninu, kterou jsem propašoval od večere. Protože je Frenký zombík, tak jí jenom to, co je zelené: plesnivý chleba, žabinec z rybníka – čím je to nechutnější, tím lepší.

Zatímco Frenký uždiboval z mazlavé zelené hmoty, mluvili jsme o zlém úhoři.

„Myslíš, že úhoř může doopravdy takhle rozkousnout veslo?“ zeptal se Pradeep.

„Já jsem slyšel o mořských úhořích, kteří měří dva a půl metru,“ řekl jsem.

Pokusil jsem se odkrokovat dva a půl metru, ale pak jsem to vzdal. „Kolik to je?“ zeptal jsem se Pradeepa.

„Mohl by se pověsit na basketbalový koš u nás ve škole a klidně by dosáhl na podlahu,“ odpověděl mi Pradeep.

Zrovna jsem se snažil představit si, jak takovýhle megaúhoř překousne veslo vedví, když vtom jsme uslyšeli, jak někdo dusá dolů po schodech.

Nad námi už přebýval jen Mark.

Pradeepův táta a Sami spali pod námi a pod nimi

byl už jen náš táta; hned vedle

ložnice starého hlídače majáku.

Viděl jsem dveře od jeho pokoje, když jsem tátovi pomáhal vynášet batohy.

Na dveřích bylo velkými písmeny napsáno: „Zvědavým smradům vstup zakázán!“ a nad tím byla přibitá o něco menší cedulka: „Za všech okolností!“

Mark vpadl do pokoje bez zaklepání, div že Pradeepa nesmetl, jak prudce rozrazil dveře.

„Abyste věděli, kreténi,“ začal, „nedovolím, abyste mi zkazili vejlet, a nedovolím, abyste mi překazili můj zlotřilej plán. Jasný?“

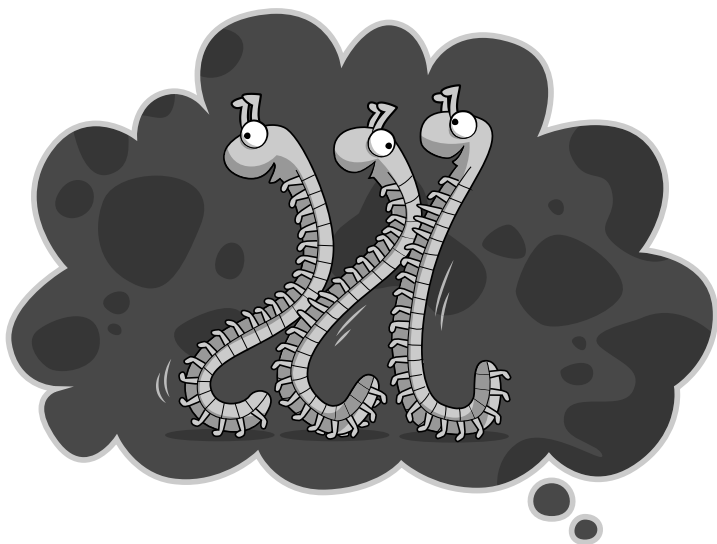
„Vždyť ani nevíme, co je ten zlotřilej plán zač, tak jak bychom ho mohli překazit?“ namítl jsem.

„To byste nikdy neuhodli, protože je to příšerně zlotřilej a strašnej a... ničemnej plán,“ vysvětlil Mark.

„Slyšel jsem dobře, že jsi řekl ‚ničemnej‘?“ zeptal se Pradeep.

„V kalendáři, kterej byl jako příloha *Zlotřilýho vědce*, je to jako slovo pro tento den.“ Mark se zamračil. „Ale to je jedno, protože můj ničemnej plán chytit zlýho úhoře je tak tajnej...“ Zarazil se a plácl se dlaní do čela. „Hele, raději se držte dál.“

Jinak!“ Zlověstně se ke mně naklonil a stonožky v mém žaludku se nejen probudily, ale rovnou si udělaly večírek. To nebylo dobré.

Zrovna když se nám Mark chystal předvést, co znamená to „Jinak!“, vyskočil Frenký z ledničky, švihl Marka přes tvář ocáskem a udělal salto zpátky do studené vody.

„Co je...?“ Mark ucouvl. „Vy s sebou máte tu kreténskou rybu!“ Potom si zamnul ruce. „Tím líp. Konečně ji budu moct spláchnout jednou pro vždycky.“

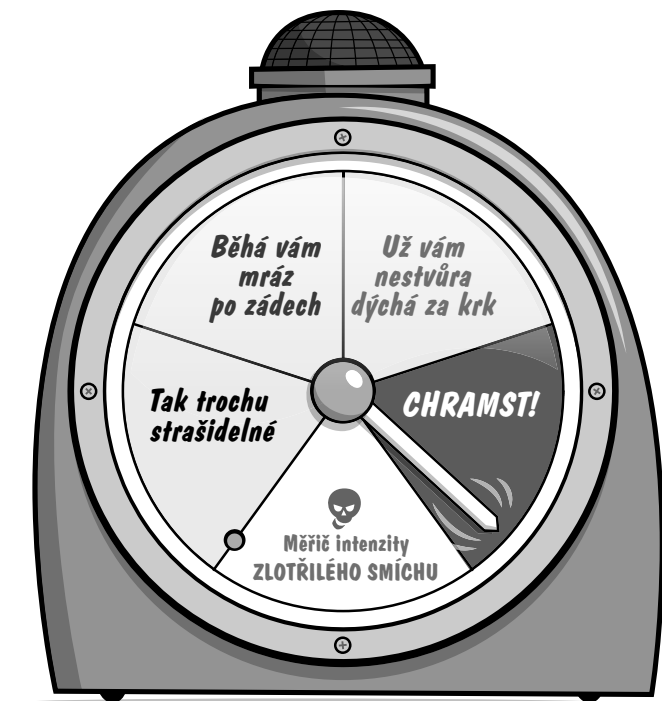
„Ne, počkej!“ vykřikl jsem. „Když necháš Frenkýho na pokoji, neřekneme tátovi, že se chystáš ulovit zlýho úhoře.“ Nebyl to nejlepší obchod, ale v tu chvíli mě nic jiného nenapadlo.

„My teda slibujeme, že ti nebudeme překážet, ale možná bys ho měl nechat na pokoji, Marku,“ řekl diplomatically Pradeep. „Ten úhoř může být nebezpečný.“

Od té doby, co Mark od babičky s dědou dostal sadu Mladý chemik, načež se z něj stal **ZLOTŘILÝ VĚDEC** a pokusil se zamordovat Frenkýho zeleným jedovatým slizem, má ten nejzlověstnější smích à la **ZLOTŘILÝ VĚDEC**, jaký si jen umíte představit.

„Takže platí,“ zazubil se. „Hlavně tu rybu držte ode mě dál, nebo z ní udělám návnadu pro úhoře.“ Potom se zachechtal nejstrašlivějším smíchem, jaký jsem kdy slyšel – ve starém strašidelném majáku zněl opravdu děsivě – „Chachachacháá!“

Frenký sebou mrskal v cestovní ledničce a upíral na Marka hypnotický pohled. Normálně by takový pohled člověka hned zhyponotizoval a on

by udělal to, co by mu Frenký poručil, ale Mark jen pohled opětoval a křenil se. „Ha! Mám patentní čočky odpuzující hypnotický pohled, z výbavy **ZLOTŘILÉHO VĚDCE**, takže se zbytečně namáháš, Rybo!“

Potom vypochoval z místnosti a práskl za sebou dveřmi.

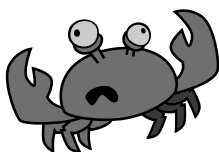
Pradeep a já jsme chvíli zírali na dveře, než někdo z nás promluvil.

„Takže tady máme zlého úhoře, který má políčeno na každého, kdo vypluje na moře, dále **ZLOTŘILÉHO VĚDCE**, který má políčeno na zlého úhoře, a rybího zombíka, který má políčeno na **ZLOTŘILÉHO VĚDCE**,“ shrnul jsem to. „Tenhle výlet mi čím dál tím víc připadá jako dobrodružství ze Scooby-Doo.“

5. kapitola

Koktejl Bloody Zombie

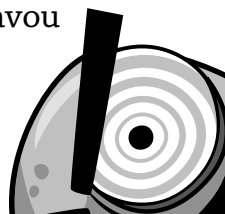
Následující den začal jedním *žuch!*, po němž následovalo *uch!*.

To *žuch!* jsem byl já, když jsem se skulil z horní palandy a přistál na zemi vedle Pradeepa, který se v noci taky skulil.

A *uch!* bylo heknutí, které mi uklouzlo, když jsem vstal a třel si hlavu.

„Pradeepe, kolik je hodin?“ zeptal jsem se a potřásl jsem hlavou, aby se mi probudil mozek.

Vždycky teď ráno třesu hlavou, protože mi náš pan učitel jednou ve škole řekl, že můj mozek spí. Přemýšlel jsem o tom (samozřejmě až když se můj mozek probudil) a uvědomil jsem si, že má možná pravdu. A tak jsem začal třást hlavou

každý den, aby byl můj mozek vždycky, když je to potřeba, vzhůru.

Slyšel jsem, jak Frenký čvachtá v otevřené cestovní ledničce. „Dobré ráno, Frenký,“ pozdravil jsem ho. Položili jsme ledničku hned vedle topení, aby se Frenký trochu prohřál, když včera celý den strávil u tajícího ledu. Podíval jsem se dovnitř. Frenký právě posiloval ploutvičky s plechovkou koly.

Pradeep se přetočil a otevřel oči. „Co dělám na podlaze? Kde to jsme? Proč třeseš hlavou?“ ptal se jeho pohled.

„Hlavou třesu přece proto, aby se mi probudil mozek,“ odpověděl jsem mu, taky pohledem. A nahlas jsem řekl: „Jsme v majáku, vzpomínáš?“

Pradeep náhle vyskočil. „Musíme zkontrolovat toho úhoře, dřív než ho Mark dostane.“

„Přemýšlel jsem o tom,“ řekl jsem. „Hlídač majáku říkal, že když toho úhoře nikdo nechytí, bude muset maják zavřít. Takže Mark by mu vlastně pomohl.“ Pak jsem se ale zarazil: „Počkat, Mark nikdy neudělá nic pro nikoho, kdo není zlotřilý. Hlídač majáku vypadá, že umí nahnat hrůzu, ale myslíš, že je doopravdy zlotřilý?“

„Ne, myslím, že není,“ odpověděl Pradeep, „a taky si myslím, že Mark nechce chytit toho úhoře proto, aby mu pomohl. Musíme zjistit, co má v plánu.“

Naplnili jsme jeden z Pradeepových blicích pytlíků vodou z cestovní ledničky a šoupli jsme do něj Frenkýho. I s ním jsme se vydali nahoru

po schodech do Markova pokoje. Vzali jsme za kliku a těžké dřevěné dveře se s vrzáním otevřely. Nakoukli jsme dovnitř.

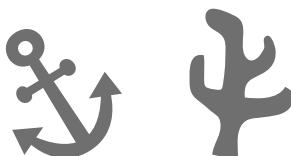
Mark nikde.

„Tak, teď musíme zjistit, jestli po sobě nezanechal nějakou stopu,“ řekl Pradeep. Přešel k Markovu kufru a začal ho prohledávat. Já jsem přistoupil ke stolu. Ochranné brýle k provádění pokusů, sluchátka, katalog s výbavičkou **ZLOTŘILÉHO VĚDCE**. Vzal jsem ho ze stolu a nalistoval jsem stránku nadepsanou „Deset věcí, které **ZLOTŘILÉMU VĚDCI** nesmí chybět“. Pod číslem jedna byly uvedeny kontaktní čočky odpuzující hypnotický pohled.

„Myslím, že jsem něco našel,“ zavolal na mě Pradeep, zvedl do vzduchu Markův plášť značky **ZLOTŘILÝ VĚDEC** a ukázal na chemickou laboratoř. „Zvláštní, co si lidi berou na výlet!“

„No tak třeba my jsme si vzali rybu,“ poznamenal jsem.

V tu chvíli se Frenkýho pytlík s vodou vylil Markovi na stůl. Z postele jsem popadl ručník.

Frenký se mrskal na kusu papíru, na kterém bylo něco nakreslené.

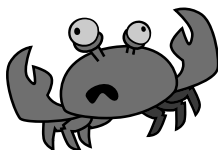
Pradeep pytlík popadl a rozběhl se do koupelny, aby do něj znovu napustil vodu, zatímco já jsem utíral louži. Pradeep už chtěl ulovit Frenkýho a hodit ho zpátky do sáčku, když jsme si oba všimli, že sebou Frenký přestal házet. Ne tak, jako by říkal „Nemůžu dýchat“, ale jako by chtěl říct, že čte ten papír na stole.

Kde se jen naučil tohle?

6. kapitola

Zlověstné rovnice a hrozivé kresby

Pradeep a já jsme se sklonili nad papírem na Markově stole. Bylo to nějaký náčrtek. Na jedné straně bylo nakreslené cosi, co vypadalo jako zkroucený červ, a na druhé straně byl maják, do kterého právě uhodil veliký blesk. Dole na obrázku byla malá postavička oblečená do bílého pláště à la **ZLOTŘILÝ VĚDEC** a od pusy jí šla bublina s „Chachachacháá“.

Nad šipkou ukazující na toho zkrouceného červa bylo ještě cosi napsáno, ale voda už to mezitím stihla rozmazat, takže to bylo nečitelné.

Pradeep se žblunknutím spustil Frenkýho zpátky do pytlíku a já jsem prohlásil. „Nevím přesně, co má za lubem, ale vím jistě, že to bude jako

vždycky nějaká zlotřilost. A ten zkroucený červ je zřejmě...” Podíval jsem se na Pradeepa.

„Zlý úhoř!“ vyslovili jsme současně. „Musíme ho zastavit.“

Zvenku jsme uslyšeli rachot motoru. Vykoukli jsme otevřeným oknem a uviděli Marka, jak ujíždí ze zátoky v motorovém člunu, který patřil strážci majáku.

„Už je venku,“ houkl jsem na Pradeepa.

„Pojď! Rychle!“

Řítili jsme se dolů po točitých schodech majáku, až Frenký v pytlíku poletoval ze strany na stranu. Když jsme vybrali poslední zatáčku, vběhli jsme strážci majáku přímo do náruči, div že jsme ho neporazili.

„Po majáku se neběhá!“ zařval. „Co chcete tropit v Zátoce úhořů?“

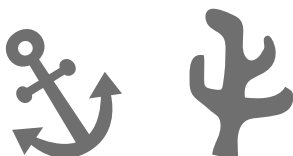
Přísně se na nás zahleděl. Potom jeho pohled sklouzl k pytlíku v Pradeepově ruce.

„Mořská nemoc na majáku? Tak takovou suchozemskou kysu jsem tu ještě nezažil! Nenechte se zdržovat.“ Pokynul nám, abychom kolem něj prošli a Pradeep se dostal ven co nejdřív.

Úspěch! Já věděl, že Pradeepova kinetóza nás jednou zachrání.

Tak jo, dobře, vlastně jsem to nevěděl, ale že se něco takového stalo, je super.

Zamířili jsme do obýváku. Můj i Pradeepův táta seděli vedle sebe, měli hrnky s kávou a textovali a mluvili do smartphonů. „Tak to vypadá,

kluci, že tohle je jediná místnost na majáku, kde je signál," řekl táta. „Včera večer přišlo pár důležitých pracovních zpráv. Jenom si potřebuju něco vyřídit.“

„Můj šéf byl vzteky bez sebe, že nám špatně přidělili *bla bla bla*," řekl Pradeepův táta.

Přepnuli do pracovního režimu a já jsem přestal vnímat. Můj mozek dokáže přeložit spoustu věcí – tajný kód ovocných bonbonů, vlajkový kód, dokonce i Scooby-Dooovo huhňání –, ale řeč byznysmenů ne.

„Co kdybychom se po obědě projeli na loďce?" řekl táta.

„Co kdybyste si teď vy dva zašli na pláž a zasoutěžili si, kdo najde větší mušli?" navrhl Pradeepův táta. Pradeep po něm vrhl typický pohled, který říkal: „Nejsem tříletá holčička.“ „Anebo toho největšího, nejstrašnějšího kraba?" dodal jeho táta.

„Kdybyste chtěli, můžete na pláži rybařit," řekl táta. Pytlík v Pradeepových rukou se opět začal otřásat.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.